

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **D. A.**, zastoupen Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur., advokátem se sídlem Karolinská 654/2, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 5. 2017, č. j. 29 Az 11/2016 - 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 2. 2016, č. j. OAM-111/LE-BE02-K01-2015, rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který žalobu zamítl výše uvedeným rozsudkem.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost.

[4] Podle stěžovatele žalovaný řádně nezjistil skutkový stav věci a své rozhodnutí řádně neodůvodnil, čímž způsobil jeho nepřezkoumatelnost. Krajský soud pak tato pochybení žalovaného nesprávně posoudil, když dovodil, že § 3 správního řádu neukládá povinnost zabývat se veškerými aspekty uváděnými stěžovatelem. Dále namítl porušení § 12, § 14 a § 14 zákona o azylu a § 2 a § 68 odst. 3 správního řádu.

[5] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[6] Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou. Poukázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a vyslovil souhlas se závěry krajského soudu.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[8] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Přesahem vlastních zájmů, který ve věcech azylu jediné vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud také nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu nebo byly řešeny rozdílně. Přijatelná může být kasační stížnost také tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský soud v konkrétním případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. K tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 - 59, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 Azs 11/2013 - 18, ze dne 19. 6. 2013, č. j. 7 Azs 13/2014 - 52, a ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 2, všechny přístupné na www.nssoud.cz.

[9] Lze tedy shrnout, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou v judikatuře řešeny rozdílně; (3) bude třeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[10] V dané věci nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Krajský soud se také nedopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatelky. Krajský soud posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit.

[11] Namítanou nepřezkoumatelností se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012 - 41, ze dne 6. 6. 2013, č. j. 2 As 73/2012 - 20, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013 - 25 atp.). Nejvyšší správní soud není názoru, že by napadené rozhodnutí bylo možno považovat za nepřezkoumatelné. Jednoznačně z něj vyplývá, z jakých důvodů nebyla stěžovateli udělena

pokračování

mezinárodní ochrana, přičemž se vypořádává i s argumentací vznesenou stěžovatelem ve správním řízení.

[12] Stěžovatel dále poukazoval na nedostatečně zjištěný skutkový stav v řízení před žalovaným. I touto otázkou se opakovaně zabývala judikatura zdejšího soudu, srov. např. rozhodnutí ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 48, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004 - 63, ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004 - 42, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 - 67, či ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008 - 66, publ. pod č. 181/2004 Sb. NSS. Podle Nejvyššího správního soudu je z odůvodnění rozhodnutí zřejmé, z jakého skutkového stavu správní orgán vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Nedopustil se ani porušení zásad správního řízení, na které stěžovatel rovněž poukazoval v kasační stížnosti. Ani krajský soud se nedopustil pochybení, které by zakládaly nutnost zrušení jeho rozsudku. Není přitom pravdou, že by městský soud založil svůj rozsudek na tom, že § 3 správního řádu neukládá žalovanému zabývat se podrobně všemi aspekty věci, jak tvrdil rovněž stěžovatel v kasační stížnosti.

[13] Pokud pak stěžovatel obecně poukazoval na porušení správního řádu a zákona o azylu, odkazuje zdejší soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2013, č. j. 2 Azs 13/2013 - 16, podle něhož „*Pokud jde o zcela obecné námitky, že žalovaný porušil určitá ustanovení správního řádu, která stěžovatel ve své kasační stížnosti nepřímo citoval bez uvedení konkrétních okolností, za kterých mělo ke tvrzenému porušení dojít, zdejší soud se jimi s ohledem na jejich nekonkrétnost nemohl zabývat, neboť je nelze považovat za řádně uplatněné kasační důvody (§ 106 odst. 1 s. ř. s.).*“

[14] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[15] Nejvyšší správní soud z procesní opatrnosti dodává, že neshledal důvod vyzvat stěžovatele k doplnění kasační stížnosti. Soud nepřehlédl, že ve věci sp. zn. 3 Azs 69/2017 byl účastník řízení vyzván k doplnění podobné kasační stížnosti; na rozdíl od označené věci však v nyní posuzovaném případě stěžovatel uvedl podrobnější argumentaci, díky čemuž bylo možné (a to i s ohledem na konkrétní okolnosti dané věci, resp. obsah správního a soudního spisu) posoudit otázku přijatelnosti. Není přitom povinností soudu vyzývat stěžovatele k doplnění kasační stížnosti, pokud tato obsahuje alespoň jeden konkretizovaný stížní bod (srov. rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, ze dne 27. 2. 2004, č. j. 4 Azs 3/2004 - 48, ze dne 26. 5. 2010, č. j. 3 Ads 56/2010 - 92, jakož i usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 1. 2004, sp. zn. IV. ÚS 613/03, a na ně navazující judikaturu, např. rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 29. 10. 2014, č. j. 2 Azs 118/2014 - 22, ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 296/2015 - 180, ze dne 10. 7. 2017, č. j. 5 Azs 144/2017 - 21 atp.). To by vedlo k tomu, že by zdejší soud byl povinen vyzývat podatele k doplnění téměř každé kasační stížnosti. Je totiž obvyklé, že nikoliv všechna tvrzení uvedená v kasačních stížnostech jsou důkladně rozvedena. Podatelé některé námitky uplatní pouze v obecné rovině, a přesto je zdejší soud ke konkretizaci nevyzývá. Ostatně obdobně postupoval zdejší soud i např. ve věcech pod sp. zn. 8 Azs 202/2016, sp. zn. 10 Azs 46/2017. I v těchto věcech stěžovatelé (zastupováni stejným advokátem jako v nyní projednávané věci) podali obdobně koncipovanou kasační stížnost a zdejší soud je nevyzýval ke konkretizaci stížních námitek. Stěžovatel nadto ani neuváděl, z jakého důvodu nemohl důkladněji konkretizovat námitky již v kasační stížnosti (je třeba dodat, stěžovatel byl v žalobním i kasačním řízením zastupován stejným advokátem).

[16] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. srpna 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu